

sagt: „provinciæl Selvstændighed, Fællesskab for fælles Anliggender.“ Naar da de fælles Anliggender nu ogsaa skulle være fælles efter Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, og, naar man tillige veed, hvilke de fælles Anliggender her i dette Monarchie ere, saa gad jeg da nok spørge, om det kan kaldes en foederativ Forbindelse, naar der bliver en fælles Forfatning under en fælles Repræsentation og en fælles Bestyrelse for de fælles Anliggender, ved Siden af, at man, overeensstemmende med de Tilskiffringer, der ere givne før Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, givne endnu for Slesvigs Vedkommende i 1848, beholder Selvbestemmelsesretten for de enkelte Landsdele for disses indre Anliggender. Jeg kan altsaa her med Sandhed sige, der behøves virkelig ikke nogen Benægtelse af, at der tilstregtes en foederativ Forbindelse imellem Landsdelene fra Ministeriets Side; da jeg imidlertid gjentagende seer, at det virkelig behøves, saa benægter jeg det. — Det er af den ærede Rigsdagsmand betegnet som et Misgreb af Ministeriet, at det forrige Folkething blev opløst. Det er meget sagt. Han påaastod, at Regjeringen i den Henseende er gaaet udenfor sin Ret. Regjeringen ansaae det for en Nødvendighed at opløse Folkethinget; sin Ulyst til at gaae videre, end det sandt høist nødvendigt, betegnede det netop derved, at kun Folkethinget blev opløst. Jeg skulde betvivle, at den ærede Rigsdagsmand, stillet paa Ministeriets daværende Standpunkt, vilde have undladt Opløsningen (Hør!).

Dernæst har den ærede Rigsdagsmand endvidere motiveret det Udtryk, som han tidligere har brugt om en eventuel Opløsning af Rigsdagen, dersom det kongelige Budskab ikke blev antaget, saaledes som det er forelagt. Jeg skal være langt fra at benægte, at enhver Rettighed kan misbruges (Hør!), altsaa at ogsaa Opløsningsrettigheden kan misbruges (Hør!), og jeg skal tilføie, at jeg vilde ansee det for noget høist Beflæggeligt, isald den kongelige Regjering skulde ansee sig forpligtet til at benytte denne Opløsningsrettighed (Hør!); men jeg kan ikke indrømme, at den ærede Rigsdagsmand allerede nu kan betegne det som et Misbrug af Myndigheden, dersom Kongen opløser Rigs-

dagen (Monrad: Nei, Ministeriet). Der er to Rettigheder, som man i det konstitutionelle Liv, navnlig efter vor Grundlovsforfatning, maa ansee som virkelig souvereine; det er Kongens Ret til at antage og affædige sine Ministre, og, som Noget dertil svarende, Kongens Ret til at opløse sin Rigsdag (Hør! Hør!). Jeg veed ikke, hvad Kongens Villie er, dersom det skulde skee, om hvilket jeg vilde sige: det Gud forbyde, at det kongelige Budskab ikke blev antaget (Stærk latter fra Tilhørerne; Formanden: Jeg skal bede Tilhørerne, at De ville forholde sig rolige). Jeg har altsaa ingen Anledning til her at erklære mig over, hvad Kongen vil foretage, endnu mindre til at erklære mig over, hvad jeg, isald Kongen fordrer det, vil tilraade Hans Majestæt at gjøre; men jeg tør sige, at det ikke er billigt, naar man allerede nu betegner hvilkensomhelst af de Forholdsregler, Kongen kunde gribe, som et Misbrug af Magten; at det ikke er billigt, naar man paa det nuværende Ministerium vil overføre et Ansvar for et eventuelt Misbrug, som Ingen kender, og hvortil Motiverne ikke ere kundbare endnu (Hør!). Der siges, at en saadan Opløsning, hvis den skete, i saa Fald naturligtvis efter Ministeriets ansvarlige Raad, vil tillige være unyttig, vil fremkalde Misstemning, vil betegne, at Ministeriet mere end rigtigt, mere end ønskeligt, mere end det kunde bestaae med dets egen Uafhængighed, sluttede sig til et særegt Parti. Ja, dersom en saadan Opløsning vilde være unyttig, dersom den vilde fremkalde Misstemning, saa vilde den være uklog; men Mangel af den behørigte Klogskab i at vælge imellem forskellige Foranstaltninger, af hvilke enhver især uden Tvivl kan have Meget for sig, er dog vel ikke strax derfor et Misbrug af Myndigheden. Ministeriets Uafhængighed skulde komme i Fare, idet man saaledes sluttede sig for noie til et enkelt Parti, — jeg kunde ønske at erholde et Svar fra det Parti, der herved er betegnet, paa det Spørgsmaal, om det virkelig anseer Ministeriet for afhængigt af sig, om det virkelig troer, at Ministeriet har indgaaet Forpligtelse til det, om det virkelig venter ved dets Stemmegivning i denne eller andre Sager at have paalagt